

men jeg vil sige, at den efter norsk Opfattelse dækker over en Realitet, og denne Realitet er den, at Love og Bestemmelser i Østgrønland, som ikke er hjemlet i selve Overenskomsten, altsaa Bestemmelser omfattende Landet udenfor de Egne, jeg har nævnt, kun kan have Gyldighed, naar de er affattet i Henhold til Artikel 7, det vil sige efter Aftale mellem Danmark og Norge. Dette Forhold er først kommet til Klarhed under Landstingsudvalgets Behandling, og vi ser nu det ganske uhorste og efter min Mening ganske umulige, at man kan vedtage en Overenskomst, angaaende hvis Betydning paa væsentlige Punkter de to Stater, som har afsluttet den, har en diametralt modsat Opfattelse. Thi det er jo det danske Standpunkt, at den danske Regering kan udstede Love og Bestemmelser i det Østgrønland, her er Tale om, og at Norge er æresforpligtet til at adlyde disse Love og Bestemmelser i Henhold til Forudsætningerne for Overenskomsten. Men ikke 14 Dage efter, at dette Standpunkt den 7. Februar kom offentligt frem, hævdedes det stik modsatte Standpunkt fra norsk Side af en af de delegerede, Professor Halfdan Koht, der selvfølgelig er i fuld Overensstemmelse med den norske Regering, og dette gaar ud paa, at den danske Regering kan ganske vist vedtage en Lov om, hvorledes Danmark skal administrere Østgrønland, det kan Norge ikke forhindre, men Loven kan ikke benyttes imod Nordmænd og imod norske Foretagender uden at komme i Strid med den nye Aftale. Der er her altsaa en uløselig Modsætning. Norge mener ikke, det har noget som helst med denne paastaede Æresforpligtelse at gøre, anerkender ikke den Fortolkning, der gives fra dansk Side. Danmark kan altsaa efter norsk Mening ikke give Love for Nordmænds Færden i Østgrønland, heller ikke for deres Forbindelser med Eskimoer, men vi har jo anset det for nødvendigt for Eskimoernes Skyld — det gør vel i dette Øjeblik enhver Mand i Landet — at opretholde det lukkede Lands Princip.

Hvorvidt man kan holde Nordmændene ude fra Scoresbysund, staar hen som et endda tvivlsomt Spørgsmaal. Jeg mener, at den Modsætning kan den danske Rigsdag ikke lade gaa uanset hen, saa meget mere som den norske Regerings Opfattelse nylig er slaaet fast i en Skrivelse til den danske Udenrigsminister, som gaar ud paa, at skulde Erfaringen vise, at der paa Kysten sønden for Angmagssalikdistriktet, altsaa den Del af Grønland, som ligger udenfor Kolonien, trænges til Regler

til Værn for Eskimoerne, da kan dette Spørgsmaal altid tages op i Henhold til Art. 7. Det vil sige: da kan det tages op ved Forhandling mellem Danmark og Norge, og dette vil igen sige, at der ikke kan udstedes Bestemmelser uden saadanne, som de to Lande er blevet enige om. Men saa spørger jeg: Hvorledes gaar det da med Danmarks Højhedsret? Der er altsaa en Modsætning, som ikke kan blive staaende, men maa hæves, forekommer det mig, forinden denne Overenskomst kan blive vedtaget. Norge mener, at naar det kommer med sit statsretlige Standpunkt, gør det det med Overenskomsten i Haand, og vi mener fra dansk Side, at vi gør det i Henhold til Forudsætningerne for Overenskomsten. Saa bliver det Spørgsmaalet, hvem der staar stærkest. Jeg vil sige, at jeg har den Tro til den danske Delegations Formand, Hr. J. C. Christensen, at han, hvis han var blevet bekendt med, at en Forudsætning, som han saa bestemt er gaaet ud fra, er bristet — og den er bristet, fordi Norge ikke anerkender den —, vilde han tage den deraf flydende Konsekvens, nemlig at fraraade Rigsdagen at godkende Overenskomsten. Vi kan ikke faa dette Spørgsmaal afgjort, forinden en Afgørelse træffes, fordi Betynkningen først er kommet i Gaar, og Forhandlingen finder Sted i Dag, og vi fra vor Side er gaaet ind paa, af Hensyn til et naturligt Ønske hos vore udenbys Kolleger her i Tinget om snarest muligt at faa Rigsdagen sluttet, ikke at kræve de sædvanlige Frister overholdt.

Den ærede Ordfører for Flertallet mente at kunne slaa sig til Ro med Udtalelser af Professor Jørgensen og Udenrigsministeriets Ekspert paa disse Omraader samt med et Tilsagn fra Regeringen om, at Udenrigsministeren nok skal vide ved paakommende Lejlighed at hævde Danmarks Suverænetet. Ja, jeg sætter ogsaa meget stor Pris paa Autoriteter, men jeg ser ingen Grund til at suspendere min egen Tænkeevne, fordi Autoriteter har udtalt sig om et Spørgsmaal. Den ærede Ordfører for Flertallet er jo ogsaa selv Ekspert paa visse Omraader, og han vil af en Debat, der nylig fandt Sted her i Tinget, vide, at en Minister ikke respekterer, hvad saadanne Ekspertter udtaler her i Landstinget. Det har altid Betydning at læse, hvad Professor Jørgensen, hvem jeg overordentlig godt kender, skriver, og det er interessant at læse hans Redegørelse, men det er desværre saa, at det ikke er Professor Jørgensen, som kommer til at træffe Afgørelse, naar der